

18.05
- 07.09
2025

Samenstelling en organisatie

Caroline Sarneel, Hester van Tongerlo,
Joep Vossebeld, Gladys Zeevaarders

Tekst

Joep Vossebeld

Grafisch ontwerp

Inge Kortén

Fotografie

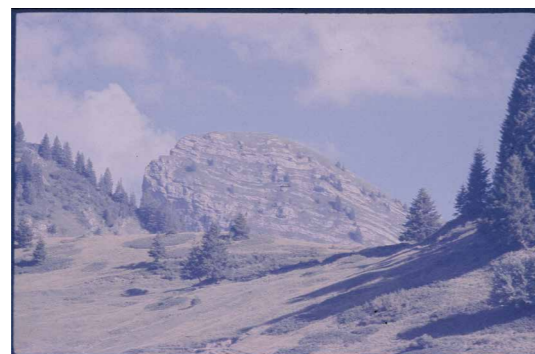
Caroline Sarneel

Met speciale dank aan:

De vrijwilligers van Odapark

Mede mogelijk gemaakt door:

Mondriaan Fonds
Provincie Limburg
Gemeente Venray

ODAPARK
center for contemporary art

Merseloseweg 117
5801 CC Venray

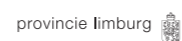
+31 (0)478 513 690
info@odapark.nl
odapark.nl

dinsdag - zondag
13:30 - 17:00

Odapark is een centrum voor hedendaagse kunst, gelegen in het gelijknamige landschapspark aan de rand van Venray. In het 19de-eeuwse Theehuis en aangrenzend paviljoen presenteren we tentoonstellingen met hedendaagse kunst. Daarbij organiseren we een publieksprogramma met lezingen, workshops en concerten.

caroline
sarneel

bericht uit
de ether

caroline sarneel

bericht uit de ether

18.05
- 07.09
2025

Het is een smal en hoog trappenhuis. We klimmen drie lange steile trappen op en komen dan op adem in een kleine zolderkamer met één raam. Het is precies zo'n zolderatelier waar je weleens over leest in boeken, over schilders die op zolderkamers zitten te ploeteren en die dan hun enige jas moeten verkopen om nieuwe verf aan te schaffen. Vaak ruilen ze hun schoenen dan ook meteen in voor een mooie lap linnen, want je hebt immers geen schoenen nodig om te schilderen. Maar in plaats van daarna, meteen als een bezetene te gaan schilderen, lezen ze dan gedichten, turen rusteloos uit het raam en ontmoeten 's avonds in het café anderen zonder jas en schoenen, waarmee ze levendige gesprekken voeren tot diep in de nacht. Tegen de middag worden ze wakker en vragen zich verwonderd af wie in hemelsnaam dat schilderij heeft gemaakt dat naast ze ligt te drogen.

We staan nu dus in precies zo'n zolderkamer, alleen is Caroline Sarneel niet zo'n schilder, want die bestaan niet echt. En eigenlijk is het ook niet zo'n zolderkamer, want ook die bestaan alleen in boeken en in ons hoofd. En toch staan we hier. Want die zolderkamer bestaat nu ook in jónw hoofd, je klom immers net achter me aan, drie trappen op. Deze plek komt ons bekend voor. Caroline zet het raam open en wijst. We zien de hemel, we zien bomen en bossen. Ergens in die bossen staat een huisje, precies zoals jij je dat huisje nu in je hoofd voorstelt. Toch zul je dát huisje nooit echt ergens vinden. Je ontdekt na lang zoeken misschien huisjes die erop lijken, zoals Caroline die ook na lang zoeken vond:

een elektriciteitshuisje op de Veluwe, een schuurtje in Eben-Emael, maar toch... ze zijn niet exact 'het huisje'. Als je binnenstapt in dat huisje zonder vensters (dat huisje in het schilderij) blijken er van binnen toch ramen te zijn. In elke wand zitten ramen die uitkijken over de bergen. Nu niet vragen: "maar waar is dat bos daarbuiten dan gebleven?", geen idee, dat weet alleen Caroline.

Ieder raam geeft uitzicht op een ander

gebergte, in een ander seizoen, op een ander moment van de dag. Niemand zal je vertellen waar en wanneer je bent. Alleen dát je bent. Hier. We doen de ramen dicht en kijken rond in het huisje. We zitten nog steeds in jouw hoofd (of in het schilderij) maar dit is overduidelijk de plek waar Caroline schildert. Niet op doek of papier, maar op hout, zoals de middeleeuwse schilders die religieuze taferelen en portretten op houten paneeltjes maakten. Ook qua formaat klopt dat, want net als haar collega's uit vroegere eeuwen schildert Caroline klein. Destijds zag men het goddelijke in ieder klein detail van de natuur, en zo probeert Caroline het onvatbare universum te vangen in bescheiden lagen verf. Ze slaat een boek open, met potlood is een deel van een zin onderstreept: '...aan het kleine dat vrijwel niemand ziet en dat zo plotseling het grote en onmetelijke kan worden...'

'Ik wil ruimte laten aan de ander,' zegt ze daarna. 'En tegelijkertijd tonen dat het aandacht kost om het kleine te ervaren. En dat die aandacht wordt beloond.'

De paneeltjes die Caroline beschildert hebben al een leven achter zich liggen. Zo komen sommige delen uit haar ouderlijk huis, dat op die manier meeverhuisde in haar werk. Het huis woont nu in de twee lades, afkomstig uit de kast van haar vader, die Caroline beschilderde met een besneeuwd uitzicht op datzelfde huis. Misschien zijn haar ouders (beiden kunstenaars) ook meeverhuisd. Er staat een stoel in het huisje, ooit van Carolines vader, en een kruk van haar moeder. Ze gebruikt hun verf en pigmenten

en het zijn hun boekenplanken en het is hun atelierinrichting waar Caroline op schildert. De dingen zijn geladen met herinneringen. Dat geeft troost, maar tegelijk ook druk: je wil je herinneringen niet verpesten met een slecht schilderij.

Dus het moet goed worden. Maar hoe dan? Want als je het te hard probeert dan lukt het zeker niet. Eerst maar naar buiten, de frisse lucht in. We zetten de deur van het huisje open en stappen zo het bos in. De bergen van zojuist zijn verdwenen. Is dit dan hetzelfde bos of een heel ander woud? Het doet er niet toe en het valt niet uit te leggen. Hier gelden de regels van het universum en daarvan weet niemand precies hoe dat werkt. Het doet niks, het is er. Dus we lopen het bos in, zoals Caroline dat soms doet. Alleen.

Wandelen. In stilte. Dagen aan een stuk. Een foto maken. En weer verder. Met niemand praten. Op zoek naar de wildernis, om ons heen en in onszelf. 'Dat zijn de momenten dat je misschien tot de kern van jezelf komt', zal Caroline zeggen als we terugkomen. 'En die kern probeer ik te vangen in de dingen die ik maak.'

Caroline heeft koffie gemaakt, omdat we terug zijn gekomen uit het bos. In de hoek van de kamer staat een radio, ooit van haar moeder, die ze gebruikt om cd's op af te spelen. Middeleeuwse muziek die ze zich herinnert uit haar kindertijd, terwijl haar moeder schilderde in haar atelier. We horen ingetogen, ijl gezang dat klinkt alsof het niet van deze planeet afkomstig is. En als we daarna de radio tussen twee zenders zetten, horen we ruis. De ruis die nog altijd nagalmt van de knal die ooit dit hele universum mogelijk maakte. We snappen nu wat Caroline ons wil laten horen. Na een week in het bos staat onze eigen antenne ook tussen twee zenders. We horen ruis die klinkt als buitenaards gezang. De kern.

We beginnen opnieuw, onderaan de trap in dat smalle trappenhuis. Caroline klimt voor ons uit, trede voor trede. Boven halen we even adem. Ze rammelt aan het slot en de deur zwaait open. De kamer is dezelfde als zojuist en toch zien we iets anders. De (te) kleine zolderkamer is eigenlijk een riante boomhut. Een geheim huisje boven in de top van de hoogste boom van het woud. De wereld is makkelijk te overzien en tegelijkertijd ver weg. We hoeven niet te weten waar we zijn, of wanneer. Het kost moeite om hier te komen, maar we zijn er. En dat is genoeg.

JOEP VOSSEBELD

BIO

Caroline Sarneel (1992) is een beeldend kunstenaar die in de eerste plaats schildert, maar zich daarnaast bezig houdt met fotografie en aanverwante grafische ambachten. In 2022 behaalde zij haar bachelor in Fine Arts aan het Maastricht Institute of Arts. Als ontvanger van het Limburgs Beeldende Kunst Stipendium verbleef ze in 2023 aan de Jan van Eyck Academie.

carolinesarneel.nl